

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **Z. S.** ,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 listopada 2024 r.

zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2024 r., sygn. akt XI WKK 25/24,

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 12 czerwca 2024 r., sygn. akt XI Ka 415/24,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 12 czerwca 2024 r., sygn. akt XI Ka 415/24, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, oskarżycielki posiłkowej oraz jej pełnomocnika, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 19 lutego 2024 r., sygn. akt II K 843/23, na mocy którego Z. S. został skazany za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. i in. na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz za występki z art. 178a § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary zostały połączone, a w ich miejsce orzeczono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Od tego wyroku kasację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Zastępca Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Lublinie zarządzeniem z dnia 14 sierpnia 2024 r., sygn. akt XI WKK 25/24, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 3 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy

Na tę decyzję procesową zażalenie wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, który podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 530 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 3 k.p.k. „poprzez całkowicie niezasadne odmówienie przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 12 czerwca 2024 roku pomimo braku ziszczenia się ustawowych przesłanek pozwalających na wydanie zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, bowiem wnikliwa i rzetelna analiza sprawy prowadzi do wniosku, że kasacja jawić winna się jako absolutnie konieczna oraz w pełni uzasadniona”. Wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Z kolei zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. W przypadku kasacji strony wyjątkiem jest sytuacja, gdy kasację wnosi się z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., na co wskazuje wprost art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

W świetle realiów procesowych sprawy, w których to skazanemu wymierzono bezwzględną karę pozbawienia wolności, kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej mogłaby zostać skutecznie wniesiona jedynie z powodu wystąpienia okoliczności stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 439 § 1 k.p.k.). Tymczasem we wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniesiono jedynie zarzut wadliwej kontroli odwoławczej (obraza art. 433 § 2 k.p.k.

w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Kasacja z takim zarzutem w niniejszej sprawie była zatem niedopuszczalna z mocy ustawy i słusznie nie została przyjęta w ramach kontroli warunków formalnych dopuszczalności kasacji.

Argumentacja przedstawiona w zażaleniu zupełnie nie uwzględnia ograniczonych z mocy ustawy (nie zaś woli sądu, który w tym zakresie nie dysponuje przecież swobodnym uznaniem) podstaw zainicjowania postępowania kasacyjnego przez oskarżyciela posiłkowego, a przecież przywołane regulacje, normujące granice podstaw kasacji, powinny być dobrze znane pełnomocnikowi profesjonalnemu strony, wykonującemu zawód adwokata. Tym bardziej niezrozumiałe jest powoływanie się w zażaleniu na merytoryczne aspekty sprawy, nie mogące mieć żadnego znaczenia dla kwestii podstawności zaskarżonego zarządzenia. Kwestionowana decyzja procesowa była bowiem li tylko rezultatem kontroli formalnej nadzwyczajnego środka zaskarżenia, który – wobec wyraźnego ustawowego ograniczenia podstaw kasacji na niekorzyść – musiał być negatywny dla strony i – co oczywiste – nie był wynikiem rozważania słuszności zarzutów kasacyjnych.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ał]